

Гайда ручи и момитѣ
 Скачатъ, рипатъ съ смѣхъ,
 И провикватъ се момцитѣ
 Весело до тѣхъ.

И при тие прости хижи
 При тозъ веселъ звукъ,
 Царъ забравя слава, грижи,
 Тронъ и Петербургъ.

А пакъ старци се подрпннатъ
 И другаръ съ другаръ
 Се поглеждатъ и си шъпнатъ :
 „Колко харенъ царъ“!

Свишовъ Августъ 1877.
